N:r 12—13. Årg. 17 | 15 JUNI—1 JULI 1912 | Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Den himmelska synen. — »Ekon» från Shensi. — Dagboksanteckningar. — Missionsarbetet och krisen i Kina. — Från hungersnödsdistriktet i Anhui. — Strödda meddelanden. — Axplock från S. M. K:s 25-årsmöte. — Koh peh. — Kinas kvinnor. — Ur Svenska Missionsförbundets årsberättelse för dess 34:de verksamhetsår 1911. — Familjenotis. — Redovisningar. — Bokanmälan. — Jullådorna.

Deltagare i utfärden till Barnens hem.

(Se sid. 100).

Den himmelska synen.*

Därför blef jag icke ohörsam mot den himmelska synen. Apg. 26: 19.

Med dessa ord har aposteln velat teckna för oss den afgörande krisen och vändpunkten i sitt lif.

Han säger, att då han var på väg till Damaskus, mötte honom Herren Jesus själf. Ett sken, klarare än middagssolens, kringstrålade honom och dem, som voro med honom. Han såg denna syn — det var en himmelsk syn — och han hörde en röst — det var en röst från himmelen, och han blef *icke ohörsam.* I dessa ord ligger gifvetvis hos aposteln ett erkännande af en tidigare ohörsamhet. Förut hade han slagit döfördat till för rösten från himmelen och blundat för det ljus, som mött honom. Men nu kunde han icke längre förblifva ohörsam. Detta utgjorde själfva krisen i hans lif.

Äfven åt oss har i evangelium en himmelsk syn blifvit gifven, lika verklig som den himmelska syn var, hvilken gafs åt Saulus, då han var på väg till Damaskus. Att den var verklig för Saulus, betygar han kraftigt. Jesus tedde sig vid detta tillfälle för honom lika personlig, lefvande och verklig, som han under sitt jordelif varit personligen, lefvande och verklig bland sina tolf första apostlar. Men synen är för oss lika verklig i evangeliet om Jesus. Den syn, Saulus fick se, varade för öfrigt icke mer än en helt kort stund, men den syn, som är oss gifven i evangelium, är oss gifven för beständigt. Den fördunklas aldrig, förändras aldrig, försvinner aldrig.

Hvad visar oss då denna syn? Framför allt visar den oss *Jesus såsom det slaktade Guds Lamm,* som bar våra synder i sin lekamen upp på trä. Säkert är det samma syn, Saulus här ser, som aposteln Johannes såg, och som han tecknat i Uppenb. 5:e kapitel, där han tillsammans med helgonen lofprisande utbrister: "Lammet, som har blifvit slaktadt och som har köpt oss åt Gud med sitt blod, vare pris och ära!"

Det är inför denna syn, vi behöfva ställa oss. Och vi behöfva det i våra dagar kanske mer än någonsin. Den himmelska synen behöfver blifva långt mer verklig för oss, än den i allmänhet får vara. Är det icke så, att den frälsaregestalt, som Saulus såg, som Johannes såg på Patmos, och som alla heliga efter dem hafva sett mer eller mindre klart, ofta kommer liksom på ett alltför långt afstånd ifrån oss, blir liksom beslöjad för oss? Vi känna väl alla till berättelsen om den gamla altartaflan i Sofiamoskén i Konstantinopel. Denna moské var en gång en kristen kyrka, och altartaflan gaf ursprungligen en härlig bild af Jesus, men när kyrkan förvandlades till moské, blef taflan hvitlimmad, så att man skulle blifva af med Jesus-bilden. Men numer händer det som oftast, när solen lyser in genom korfönstren och kastar sina strålar öfver altartaflan, att den korsfästes bild tydligt träder fram och det allt tydligare, ju starkare ljuset är. Och då bruka muhammedanerna säga: *"Han kommer igen."*

Hvad det än kunnat vara, som gjort denna underbara Jesusgestalt dunkel och otydlig för oss, så få dock äfven vi vänta, att "han kommer igen" och ter sig för oss i en himmelsk syn lika personlig, lefvande och verklig som någonsin för Saulus och andra Guds heliga.

Vi behöfva denna himmelska syn först och främst *för vår egen räkning.* När profeten Jesaja hade sett denna samma gestalt, som han tecknar för oss i sitt 53:e kapitel, börjar han det nästföljande kapitlet med att utbrista: "Jubla, du ofruktsamma!" Det sammanhanget synes mig underbart. Är det icke så, att vi ofta, kanske dagligen, känna oss såsom ofruktbara träd och grenar? Vi bära icke den frukt, som Herren söker hos oss, den frukt, hvarigenom han skulle blifva förhärligad. Och vi lida ibland bittert under känslan häraf. Hvad behöfva vi då? Behöfva vi komma under nya, större kraf? Ja, nog hafva äfven krafven sin betydelse. Visst bör ansvaret kännas allt större för oss. Men hvad vi framför allt behöfva, är att se den himmelska syn, som Jesaja såg, som Saulus såg, som Johannes såg, nämligen *Jesus, sargad för våra synders skull och slagen för våra missgärningars skull, såsom den, på hvilken näpsten blef lagd, att vi skulle hafva frid, och genom hvilkens sår vi blifva helade.* Just den bilden behöfver komma igen till våra hjärtan, klarare och tydligare än någonsin, så att vi i vår ofruktbarhet, vår vanmakt och oförmåga att vara, hvad vi ville vara, och göra, hvad vi borde göra, ändå hafva blicken på Jesus och i tron på honom kunna vara vid godt mod. Det är endast han, som kan väcka jubel i våra misströstande hjärtan och hopp i våra hopplösa hjärtan.

Vi behöfva emellertid denna himmelska syn också *för vårt arbete,* för de uppgifter, Herren har gifvit oss i sitt rike, om vi nämligen skola kunna fylla dem bättre än hittills och använda tillfällena med långt större trohet än hittills. Vi behöfva få en ny blick på Jesus. När Jesaja hade sett den

* Föredrag af rektor *Joh. Rinman* vid ett af S. M. K. den 23 april å Hushållsskolan anordnadt välkomst- och afskedsmöte.

himmelska synen, beskådat den lidande Återlösaren och Försonaren, så utbrister han: "Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet, under hvilket du bor, och spar icke!" Han börjar få tro till denne Gud om utvidning af hans rike, om en utbredning af ryktet om hans namn.

Vi känna säkert, att vi hafva bra litet tro på Herren, när det gäller frukten af arbetet för hans rike. Ja, när vi börja tänka efter: Hvad är det egentligen, vi, strängt taget, tro honom om? då synes det oss ibland, att vi tro honom om nästan ingenting alls. Vi vänta så litet frukt af arbetet, så föga framgång af församlingens gemensamma missionssträfvanden, intresse, bön och förbön. Det är så mycket, som förefaller oss svårt och omöjligt, ja, oöfvervinneligt. Hvad behöfva vi då? Vi behöfva få den himmelska synen förnyad för våra hjärtan. Vi behöfva få en ny blick på Jesus, såsom den där har öfvervunnit det största af alla hinder, nämligen våra synder, som har gjort det största af alla under, nämligen försonat vår skuld, som uppstått ifrån de döda och framställt sig i Guds åsyn, oss till godo. Har han kunnat göra detta? Tro vi honom om detta? Skulle vi då icke äfven tro honom om det, som är mindre? Vi måste gå tillbaka till det största af allt för att i tron stärkas med afseende på det som är mindre. I stället för att anstränga oss ännu mer, än vi gjort, kräfva ännu mer af oss och andra, än vi gjort, låtom oss gå tillbaka till den himmelska synen och där hvila hjärtat. Sedan skall intet blifva oss omöjligt.

Säkert såg emellertid Saulus mer i denna himmelska syn än blott Lammet såsom slaktadt. Han såg dessutom *Jesus Kristus stå på allmaktens högra sida.* Han behöfde också denna syn. Jesus måste te sig för honom, såsom den där äger all makt i himmel och på jord, ja, såsom den där är på Guds högra sida, den sida, på hvilken hans makt mest uppenbaras. Därför att han såg Jesus där, kunde han hysa så ljusa förhoppningar om Guds rike, kunde han vänta så stora ting i sitt arbete. Vi behöfva samma himmelska syn, i hvilken Jesus får te sig för oss, icke blott såsom den där har älskat oss och utgifvit sig själf för oss, utan också såsom den där förmår allt, äger kraft till allt.

Denna himmelska syn medför emellertid *ansvar.* "Därför, konung Agrippa", säger aposteln Paulus, "blef jag *icke ohörsam* mot den himmelska synen". Han säger icke: "Därför såg jag synen, förstod jag synen, öfvertygades jag om synen." Nej, det viktigaste var, att han icke var ohörsam. Han böjde sitt hjärta till lydnad, inför hvad denna syn uppenbarade för honom och för hvad rösten från himmelen sade honom. Och det är utomordentligt viktigt, att vi också fatta, mer än vi hittills gjort, att med denna himmelska syn följer *ansvar.* Herren Jesus ter sig icke för oss för att tillfredsställa någon vår nyfikenhet utan för att hos oss framkalla lydnad och villighet att tjäna. Därför säger också samma himmelska röst: "Stå upp, Paulus. Res dig på dina fötter! Gå dit och dit, och där skall dig varda sagdt allt, som är dig förelagdt att göra, ty jag har utsett dig till att vara min tjänare och mitt vittne."

Detsamma har denna syn med sig också åt hvar och en af oss. Den har med sig detta, att vi blifva utsedda till tjänare och vittnen. Frågan är blott den: Är jag ohörsam eller hörsam? Böjer jag mitt hjärta till lydnad inför hvad den himmelska synen uppenbarar och den himmelska rösten säger?

Om den himmelska synen har fått förödmjuka dig, kasta dig till marken och förkrossa ditt själfviska, hårda hjärta, stå dock upp och gå åstad, dit han sänder dig! Det ligger kraft i själfva befallningen och nåd i själfva budet. Hvad det ändå har mycket hopp med sig att hafva med Jesus att göra! Detta är icke alltid fallet, då vi hafva med människor att göra. Men att hafva med Jesus att göra, det har löfte med sig, äfven om han förefaller aldrig så allvarlig och sträng, då han skoningslöst blottar våra synder och brister. Äfven när vi ligga som mest slagna till marken, reser han oss upp, fattar tag i oss och säger: "Stå upp på dina fötter och gå åstad. Jag sänder dig. Jag vill hafva dig till mitt vittne och min tjänare."

Nu blott ett kort anförande ur en missionstidning, som på sistone gripit mitt hjärta. Det är en missionsveteran, som skrifver följande: "Gud gifve, att vi för en stund kunde förlora ur sikte alla missionsorganisationer och mänskliga redskap och erhålla en enda, klar blick på Jesus! Då skulle hela missionsproblemet med hänsyn till både personliga krafter och medel lösa sig såsom af sig själf. Jag beder ingen att hafva blott medlidande med hedningarna. Medlidande är i allmänhet ett mycket svagt drag hos oss, som oftast yttrar sig i tillfälliga känsloutbrott. Men jag beder dig af allt hjärta: se på Jesus, haf tro till Jesus och gif Jesus det han är värd! Och så frågar jag dig: Är det rätt att mottaga det eviga lifvet från Jesu heliga händer och sedan gifva honom blott de få och svaga möjligheter, som äro kvar, sedan vi användt det bästa för vår egen bekvämlighet? Är det rätt att mottaga himlen till det pris, som han betalt med sitt eget

lif och blod, och sedan gifva honom de öfverblifna styckena af vår tid, vår kraft och våra medel, sedan vi först tillgodosett våra egna behof? Smulorna, som falla från våra öfverfyllda bord, räcka icke till för honom. De äro icke nog att mätta deras hunger, hvilka i blindhet och hopplöshet famla efter Gud."

Gifve Herren oss den himmelska synen förnyad, och gifve han oss den så, att det får bli till allvarlig självpröfning men också till hopp, till ny nåd, till ett nytt, oförgängligt lifs kraft både hos oss själfva och i vårt arbete för hans namns skull! Amen.

"Ekon" från Shensi.

Af *Nath. Högman.*

Så har då arbetet på vår kära åkerteg därute inträdt i ett nytt skede! Framför mig ligger en hel lunta meddelanden från fältet, skrifna med vackra kinesiska skriftecken på tunt, gult, genomskinligt papper. De infödda medhjälparna ha för en tid trädt i missionens ställe, och de sända nu sina missionsmeddelanden. Dessa äro af en så uppmuntrande art, att hjärtat blir fullt af tack och lof till Gud vid tanken på huru underbart han under denna orostid hållit sin skyddande hand öfver församlingarna därute.

Diakonen Gao skrifver först om de förhållanden, som sedan revolutionens utbrott varit rådande i trakten af Hancheng: "En afton sammansvuro sig några män i Hancheng att döda mandarinen, och stor förskräckelse uppstod i staden vid ryktet härom. Emellertid lyckades det stadsfullmäktige jämte lärarekåren att förebygga detta. Sedan togo de själfva med stor kraft och myndighet hand om stadens angelägenheter och upprättade bl. a. en poliskår på 150 man, som förlades i ett tempel vid södra gatan. Men bland dessa polismän uppstod sedan oenighet. Några förenade sig med illasinnade män, som smugit sig in i staden, och planerade en dag att i morgongryningen plundra gevärsförrådet, döda några af styresmännen samt utplundra de rika borgarne och köpmännen. Till all lycka blef denna plan röjd, och nu samlade sig hela staden som en man för att sätta sig till motvärn. Två af ledarne och dessutom ett tiotal af upprorsmakarne grepos och afrättades. Sedan upprättades i stor hast frivilligkårer öfverallt i trakten." Gao berättar vidare, att det sedermera vid flera tillfällen sett mörkt och hotande ut. Olika truppstyrkor hade besökt staden, styrelsen hade ofta bytt om män, och en gång sattes en ung student till styresman. Vid en skatteindrifning uppstod ett tumult, hvarvid flera dödades o. s. v. Ehuru den revolutionära regeringen icke ställde mandarinen till ansvar för hvad som timat, flydde denne förskräckt från alltsammans och lämnade sin familj kvar i Hancheng. Flera af våra vänner bland ämbetsmännen ha genomgått svåra pröfningar och med nöd undsluppit med lifvet. Affärslifvet har legat nere, och penningebristen har varit mycket stor. Både fattiga och rika ha lefvat i stor oro och ha försökt att fly utåt landet. Men någon egendom har ej fått föras ut ur staden. "Vi hafva", säger Gao, "flera gånger fruktat och bäfvat, men alltid har faran förbytts i frid, olyckan i lycka. Gud har ej velat tillintetgöra denna stad. Vi hafva förtröstat på honom, och han har bevarat oss."

Från Hoyang skrifver diakonen Liu: "Herren bevarar oss, var ej orolig! Rundtom oss röfvas och mördas, mandarinen har flytt, och människornas hjärtan bäfva, men i församlingen hafva vi alla, både män och kvinnor, frid. Regeringsskolan har nu hand om styrelsen, frivilligkårer ha bildats, och röfvare afrättas utan skonsamhet i stort antal. Utanför vår dörr (missionsstationen) har styrelsen låtit uppspika en proklamation, i hvilken påbjudes skydd åt missionen och de kristna."

Evangelisten Gia meddelar från staden Chenghsien, där vi ha en utstation och en mycket ung församling, att de 6 församlingsmedlemmarna frimodigt midt i all oro höllo sig till Herren. Folket hade äfven där förenat sig till självförsvar; ståndrätt hade införts, och flera hundra röfvare hade dödats. "Herren har ock", skrifver vår broder, "uppenbarat sin makt. Mångas hjärtan synas nu vara mjuka; det är omstämning i sinnena."

Detta är något af de yttre konturerna, en liten inblick i hur det har jäst därute i de byar och städer, där våra kära medsyskon i tron bo och vistas. Och midt i allt detta kaos, i all denna oro, har denna lilla troende hop hållit samman, samlats till gudstjänster och gått sin väg rakt fram, ett mäktigt vittnesbörd för världen! Och är det inte ett gripande maningsrop till oss att som aldrig förr skynda ut med salfva från Gilead, dem till mötes, som nu "äro mjuka i sina hjärtan, omstämda i sina sinnen"? Inför de oöfverskådliga möjligheter, som nu erbjuda sig, blir den stora frågan denna: *"Skall det bli möjligt för oss såsom ett missionssällskap att fylla vårt värf, ingå i de nya uppgifterna och i tron sätta vår fot på de eröfringsområden, som vänta oss?"*

I sin ensamhet hafva ej de troende och deras ledare därute försjunkit i dådlöshet utan gripit sig an med missionsverket på ett sätt, som bådar godt för framtiden. Så meddelar diakonen Gao, att församlingen i Hancheng, då arbetet i I-chuan under revolutionen blifvit alldeles upprifvet beslutat att i stället göra en kraftansträngning och hålla skolan i Hancheng i gång, så att ej de troende barnens fostran försummas. Den snälle skolläraren Tsao har ock lofvat att komma för den ganska ringa lön, som församlingen kunnat erbjuda honom. Han är mycket älskad af barnen, en varm kristen och god predikant, så att det är en glädje att tänka på honom ibland barnen. Predikoverksamheten har fortgått på utstationerna, och opieasylen har öppnats i Hancheng.

Men Gao talade ock om sådant, som gjorde ledarne sorg: att de funnos, som vandrade oskickligt. "Men", tillade han, "de ha ej kunnat vinna något inflytande öfver församlingen, ty Gud är med oss". Han klagade vidare öfver att han var klen till sin kroppshydda och öfveransträngd. Tunga bördor ha hvilat på hans skuldror denna tid, och vi stå i stor tacksamhetsskuld såväl till honom som de öfriga

ledarne för deras trogna tjänst. Må vi ej glömma dem i trogen förbön!

Min snälle tjänare Yuen, som följde oss ända till kusten, har ock sändt ett bref, som i sitt slag är mycket gripande. Underbart hjälpte Herren honom och de andra genom alla faror hem. Sedan han sett om de sina, begaf han sig åter ut på de osäkra vägarne, tre dagsresor öfver Gula floden in i Shensi till Hoyang. Här stod allt, som då vi, i tanke att snart kunna vända åter, lämnade det. Här packar han nu ned allt mitt bohag i lådor, sätter in allt i ett af rummen, lämnar nyckeln åt diakonen samt sänder mig en fullständig inventarieförteckning, om hvars noggrannhet man kan döma af en post sådan som denna: "En påse trasigt, utländskt papper". Han skrifver, att då han i den lilla vänkretsen berättade om det öfverfall, vi råkade ut för på resan, "runno tårarna som ett regn från deras ögon, som hörde det." Gud välsigne våra trogna tjänare, som i farans stund villigt satte sina lif på spel för vår skull! Det är dyrbart veta, att de som i en ringa ting ha varit trogna, ej skola mista sin lön.

"Ty liksom jorden skjuter upp sin brodd och en örtagård låter sina plantor växa, så skall Herren, Herren låta rättfärdighet och lof växa i alla hednafolkens åsyn." Jes. 61: 11.

Dagboksanteckningar.

Af *V. Wester.*

Forts. fr. föreg. n:r.

21 mars.

En f. d. mandarin vid namn Lu, som sista året haft anställning här i saltverket, var sjuk och kunde ej fly som de andra, hvarför han tog in opium för att döda sig. Detta verkade dock ej nog hastigt, och så föll han i händerna på sin ärkefiende, en man, som han förgäfves här om året sökte för att afrätta, den förut omnämnde röfvarehöfdingen. Denne var nämligen nu med i den revolutionära armén och är för närvarande officer för en af truppstyrkorna här i staden.

Några af våra evangelister hade i förväg bildat en Röda-kors förening för att taga hand om döda och sårade i möjligen blifvande slag. Härtill gåfvos få men rikliga bidrag. En gaf 10 tunnor hvete, en 5 tunnor, en 1,500 ℔ kol, en 150 täl, en 100, andra 50 o. s. v. Till sjukhus användes seminariets lokaler. Medicin togs i Bloms förråd. Läkare och föreståndare voro kolportören Tu från Haichow, evangelisterna Tsao från Puchow, Liu från Ishih och Liu här på platsen. Dessutom var Kuo från Haichow rådgifvare i nämnden. Två af dessa "läkare" begåfvo sig till Ping-iang-fu under dess belägring, som varade omkring 20 dagar. Inalles blefvo 124 sårade soldater behandlade, af hvilka endast 3 dogo. Alla de öfriga äro nu friska; den sista utskrefs i dag. Öfver 60 döda begrofvos på föreningens bekostnad. Vid nu gjorda sluträkning förefinnes ett öfverskott på nära 100 täl, som i går ökades med en gåfva af 1,000 täl från de olika ämbetsverken i staden att användas till ett allmännyttigt företag — *helst ett sjukhus! Ack, hvar är nu den svenske läkare, vi så länge bedit om?* Kanske ett sådant tillfälle som detta att få ett sjukhus i gång icke snart åter yppar sig.

Om den på listan först antecknade gifvaren måste jag säga något, enär det är riktigt ömmande om honom. Det var andre mandarinen i Puchow, som, då staden där öfverfölls, flydde hit. Hans hustru och andra anhöriga mördades. När staden här intogs, kom han till evangelisten Liu i Bloms hus och bad så bevekande att få gömma sig där, hvilket Liu hade svårt att neka. Emellertid var han en af dem som ifrigt efterspanades för att dödas. Då det efter ett par dagar började sägas på gatan, att han kanske funnes på missionsstationen, måste han lämna denna. Men hvad var att göra för att ej blottställa honom? Jo, en del arbetskarlar skulle just ut och begrafva några soldater. För att ej förråda mandarinen tillsade Liu honom barskt: "Följ med ut och arbeta i dag och förtjäna några kash i stället för att hänga här sysslolös!" Han fick nu byta kläder med en bror till Liu, hvilken invigts i hemligheten, rullade flätan om hufvudet, smutsade ned sig i ansiktet med vatten och jord, tog en spade och gick med... Nästa morgon måste han dock lämna staden. Vid afskedet sade han med skälfvande stämma till Liu: "Under alla de många år, jag varit mandarin, har jag aldrig haft obehag i rättegångar eller på annat sätt af de kristna. Under ert arbete i Röda-korsföreningen har jag fått se mer af er osjälfviskhet och människokärlek, och som en liten erkänsla för hvad ni gjort för att rädda mitt lif, ber jag att få till nämnda arbete lämna detta" — och härvid drog han fram ur de trasiga, lånta kläderna ett paket silfver på ej mindre än — 50 täl! Detta var första gåfvan på listan, men skrifven under annat namn. Hans rätta namn är Huang. Liu lät sin bror följa honom en dagsresa.

Rådhuset blef brändt men håller redan på att uppbyggas.

Ett väldigt reformarbete pågår nu här. De månghundraåriga ämbetsverken med alla deras olika departement omskapas och få nya namn. I dessa residera nu flera af "de våra". Så t. ex. är Chang-chï-heng chef för intendenturen och en af skolgossarna i Haichow för en afdelning i densamma. A. Bergs "Fredrik" förestår en afdelning, hvilken berör den yttre världen, såsom post och telegraf m. m. F. d. skolläraren i Haichow är ordf. i sundhetsnämnden. Dennas verkställande råd utgöres jämte honom af följande sundhetsinspektörer: en f. d. evangelist i Hancheng och skolläraren i Ishih. Nu få icke matvaror och sådant säljas hvar som helst på gatorna utan blott på därtill särskildt afsedda och af nämnden godkända platser. Motarbetande af opii- och tobaksbruk ingår äfven i programmet. Vidare vidtagas förberedande åtgärder mot den pest, som hotar. En seminarieelev och en skolgosse från Ishih äro infanteriinspektörer.

De troende här ha ej oroats på annat sätt, än att några af dem fått sina hus undersökta en eller

flera gånger. Mötena äro som vanligt väl besökta om söndagarna. Arbetet ute i kretsarna har dock måst åsidosättas, enär det varit så mycket att se till på stationen. Naturligtvis vänta de våra ifrigt på missionärerna, och jag hoppas innerligt, att vi snart må kunna återkomma. Gosskolorna för de mindre eleverna komma troligen att snart sättas i gång af de troende själfva.

24 mars.

Högtid! Hvad är högtid? *Att* återse de gamla kära vännerna på sin egen station efter att ha varit skild ifrån dem en tid, då landet undergått en allt omfattande, oerhörd förändring; *att* se en hel del nya vänner, som tillkommit under denna svåra tid; *att* samlas med alla dessa en härlig solskenssöndag och höra det gamla evangeliet predikas med kraft af dessa i Herrens skola fostrade och i många pröfningar luttrade kämpar; *att* samlas kring nattvardsbordet och åter få påminna om, att Jesus dog för oss, syndiga människor, men att han lefver och är midt ibland oss äfven i de svåra pröfningarna — *detta är högtid!* En sådan högtid har jag haft i dag här i Haichow. Hvilken fröjd, hvilken glädje — det är en liten himmel, som kineserna säga. De genomgångna vedervärdigheterna under resan, de öfverhängande farorna, den kraftnedsättande spänningen att natt efter natt vid hvarje ljud tro sig vara utsatt för öfverfall — allt, allt glömmes. Lägges därtill vännernas stora tacksamhet, som tar sig uttryck inte bara i ord utan på alla möjliga sätt i handling — för allt detta riskerar man gärna lifvet, åtminstone jag denna gång. Det är högtid här i dag, nästan ett litet "stormöte". Alla församlingsledarne från Puchow, Peh-shuh, Chi-Li, Rui-cheng och Ü-hsiang jämte flera andra därifrån kommo hit i går på kallelse för att träffas och samråda om församlingsangelägenheter. I e. m. äro de ute och predika i olika delar af staden.

Vårens stormöten äro bestämda, och hoppas jag hinna tillbaka hit till dess. Som statens alla småskolor redan börjat, komma församlingarna att också börja sådana på flera ställen. Till och med en mindre flickskola är påtänkt. Predikan bedrifves flitigt ute i byarna, och böcker ha god åtgång. Mina två kolportörer börja nu åter sin verksamhet.

Ett par evangelister från Ishih berättade, att de därborta haft en mycket uppmuntrande tid med predikan på landsbygden. Äfven i Ishih börja de nu gosskolan.

I Hancheng och Hoyang synes krisen icke ha vållat några svårigheter, och lär allt missionsarbete där vara i full gång.

Tungchow däremot med utstationer har menligt berörts af kriget eller dess verkningar. Brist på mer beprövade och erfarna medhjälpare har kommit missionsarbetet att där lida större afbräck än på de öfriga stationerna.

Det är underbart att under samtal med vännerna se, hur Herren själf kan leda och hugsvala, där man helt väntar detta af honom. Vår församlings äldste, Ching, sade, att från hans by, som är mycket stor, har det varit en riktig utvandring. Inte en enda flicka eller ung kvinna fanns kvar. Man fruktade, att dessa först skulle utsättas för obehag från soldaternas sida. Och inte heller någon ung man fanns kvar. Man fruktade nämligen, att dessa genom att sätta sig till motstånd skulle ställa till än större svårigheter. En troende man, som betogs af stor fruktan och i sin ifver ville rädda så många som möjligt, förmanade Ching många gånger att fly med de sina. Slutligen kom han en natt och sade: "Nu gäller det att komma undan; jag håller på att packa. Kom med nu!" Alla hos Ching rusade upp, och det hölls familjeråd. Hur skola vi göra? Ja, det var frågan. Efter en liten rådplägning böjde alla knä, och den ena efter den andra anropade Gud i brinnande bön om ledning. När de stodo upp, kände de alla, att de borde stanna. Men var det rådligt? De voro ju så många och bland dem Chings 80-åriga mor och blinda orkeslösa svärmor. Nu voro goda råd dyra. Då föreslog en dotter, som gått i skola flera år och döptes i höstas, att de, sedan alla bedit, skulle läsa något Guds ord. Hon tog fram en bibel, och så fingo de en i sänder nämna något bibelställe, hvar de ville, och hon slog upp och läste det. "Om pastorn tror det eller ej", sade Ching, då han berättade detta, "alla ställena voro endast nådelöften, fulla af hugsvalelse, det ena bättre än det andra. Vi kunde slutligen inte hålla oss för skratt. Gud sade tydligen, att det ingen fara var att stanna. Tanken på flykt var från den stunden fullkomligt borta och kom ej åter. Vi skildes, gingo till sängs igen och sofvo godt hela den natten och ha så gjort hvarje natt." Den andre mannen begaf sig iväg i dagningen med de sina och deras få tillhörigheter, packade i två bördor, den ena för honom själf, den andra för en hyrd bärare. Komna halfvägs sade någon, som de mötte: "Äfven berget skall undersökas. Gå inte dit!" Så vände de hem igen. Den hyrde bäraren stal de få hundra kash, den fattige mannen hade, jämte några klädesplagg. Först nu kommo han och hans familj till medvetande om, att de ej förtröstat på Herren. En hel mängd af dem, som flydde upp till berget, ha tagit obotlig skada af alla umbäranden, af hungern, törsten och kölden.

En svåger till Ching berättade, att i hans by fanns vid den gata, där han bor, icke en enda människa kvar mer än hans familj. "Men", frågade jag, "hur vågade ni stanna? Voro ni aldrig rädda?" "Jo, fruktan kom öfver än den ene, än den andre, men vid hvarje sådant tillfälle *samlades vi alla till bön,* och *fruktan vek.* Om kvällarna läste största gossen, som gått i skola i flera år, om Israels barns ökenvandring, och huru Herren bevarat sitt folk i allehanda faror och svårigheter — och vi fingo sådan tröst däraf."

En mängd liknande exempel skulle kunna andragas på huru Gud denna tid varit de sina underbart nära. Äfven där omständigheterna tvingat dem att fly såsom i Sinan och Mien-chih, ha de ägt en underbar frid och ro i själen.

I Tungkwan, hvilken stad blef fullständigt förstörd, bor en af de större skolflickorna från Puchow, som vi mycket ängslats för. De hade i hennes hem ej tillfälle att fly. Under det att flera tusen män-

niskor dödats, har nämnda familj ingen skada lidit. Under det att flera tiotal flickor och unga kvinnor röfvades, var denna flicka icke utsatt för någon fara. En annan större skolflicka, hvars hem ligger alldeles invid stora vägen öster om nämnda stad, där tusentals soldater och flera röfvareband färdats fram och tillbaka under snart ett halft års tid, och där flera af de häftigaste striderna stått, har också underbart undkommit alla faror, om icke alla svårigheter. Liknande fall berättas från flera håll och ha sin grund i att denna rörelse genom Guds stora nåd är vänligt stämd mot kristendomen. I en af våra grannstäder, som fullständigt plundrats, lämnades endast en förmögen familj i fred. Detta visade sig efteråt bero på att de på dörren satt upp en liten pappersremsa, hvarpå skrifvits ordet *kristna*. Dessa människor ha dock aldrig varit intresserade i kristendomen eller ens besökt missionsstationen.

I Yuncheng var det ej många bland de mest framstående familjerna, som ej gjorde allt hvad de kunde för att få flytta in på missionsstationen. En, som ej gaf sig med mindre, bodde under en månad på en liten af missionen hyrd gård emot det, att hela årshyran betalades. Hvad vi se, är något enastående i Kina, där kristendomsfientligheten och främlingshatet varit så oerhörda.

På föranstaltande af Chang-chï-heng predikades en tid dagligen evangelium för soldaterna i ett stort tält framför rådhuset och det på bekostnad af allmänna medel. När de nya förhållandena i staden skulle ordnas, begärde ledarne att få hålla sina två första stora sammanträden i — kapellet. Detta tilläts.

Den nyvalde prefekten och andre mandarinen i Ping-iang äro båda församlingsmedlemmar. Då krig hotade mellan Shansi och det ännu regeringsvänliga Honan, sände de revolutionära ledarna bud till missionär Lutley att komma och mäkla fred.

Alla tempel i Yuncheng äro rensade från afgudar. Proklamationer äro redan utfärdade, som förklara, att afgudadyrkan är falsk och ej längre bör bedrifvas. Kort sagdt — allt varslar om att en ny tid håller på att inbryta. Att de revolutionära idéerna omfattas af ett långt större antal äfven bland den okunnigare landtbefolkningen och ej, som Yuan-Shï-Kai sagt, af endast trettio procent, visar sig tydligt under en resa som denna. En massa män t. o. m. i våra bygder ha klippt af hårflätan, äfven flertalet af de troende. Många af de sistnämnda ha, sorgligt nog, tagit aktiv del i den politiska rörelsen. Må det nu snart bli möjligt för oss, missionärer, att resa tillbaka och åter upptaga vårt arbete! Nu gäller det att med Herrens hjälp riktigt arbeta in evangelium i folket. De äro nu mottagligare än någonsin. Herren lede!

25 mars.

Åter i Yuncheng. Huru förhoppningsfullt det ljöd från ett 30-tal vänner, då vi skildes utanför Haichow i morse: *"Väkommen åter, snart, snart!"* Jag hoppas innerligt, att så må bli.

27 mars.

Startade i går från Yuncheng med 23 husarer som eskort. Tio voro egentligen en hedersvakt, sända af Tao-Tai endast till floden. De öfriga, som sändts af generalen, följa med till Honanfu. Mötte i dag två tyskar på väg till Shensi och Kansu i postverkets tjänst. De hade varnats för ett röfvareband på tusen man men inga sett till. Hoppas, jag kommar undan lika lätt. Jag bor i natt på samma värdshus, där vi antastades på uppresan för några dagar sedan.

28 mars.

Efter endast fem lis resa i morse började det regna så häftigt, att vi måste söka skydd. Här fanns en stor byggnad, som här om året ställdes i ordning för de kejserliga, då de voro på genomresa. Nu körde vi rakt uppför de breda stentrapporna ända in i stora festsalen! Endast tak och tegelväggar äro kvar. Allt brännbart är bortbrutet. I kväll gästa vi Mienchih. Gosskolan här börjar om några dagar.

29 mars.

I dag på e. m. ankommo vi i frid till Sinan. Här är gosskolan redan i gång med 11 elever, alla från staden.

30 mars.

Åter i Honanfu. Allt förefaller lugnt och stilla, tack vare prefektens rådighet och insikt. Vid ett långt besök hos honom sade han, att hvad som hindrat honom från att kraftigare gripa in bland röfvarne, är, att de föregifva sig tillhöra de revolutionära. Nu hade han emellertid i hemlighet sändt bref till de senares ledare i Shensi med förfrågan, huru härmed förhölle sig. Blir svaret nekande, komma röfvarna att angripas. Det är emellertid ömt om denne präktige och dugande man, som ständigt är i verklig dödsfara. Om, som han befarar, myteri utbryter bland soldaterna, kommer han att genast uppsökas och mördas, endast emedan han är mandschu. Han är ock väl medveten härom och sade mig, att hans hustru begärt att få lämna platsen. Detta nekade han dock bestämdt till, enär folket då finge sin fruktan besannad, att fara är för handen. "Nej", sade han, "så länge jag är satt att styra här, få äfven de mina stanna. Skola vi under tiden dö, så dö vi här i Yamen." Stackars man! Må vi bedja Gud, att hans lif må sparas! Han är det värd.

2 april.

På grund af telegram från Shanghai att skyndsamt infinna mig där fortsatte jag genast från Honanfu och ankom i går afton till Hankow. Går i kväll ombord på en flodångare. Här i södra Kina är ännu oroligt. Resning bland soldaterna har förekommit i flera större städer. Hvad de ledande nu öfverallt frukta, är soldaternas opålitlighet, och att de utländska makterna på grund häraf skola ingripa. Skulle sådant förekomma, vore det ej godt att vara utländing i det inre af Kina. De hemliga sällskap, som på de flesta platser tillvällat sig stor makt hos de revolutionära, äro främlingshatare och afvakta endast lämpligt tillfälle att få visa detta i handling. På grund häraf göra ännu konsulerna enhälligt motstånd mot missionärernas återresa till fältet.

5 april.

Vi närma oss nu Shanghai. Det är 39 dagar sedan resan började, och af dem ha 27 tillbragts på resande fot. Naturen har undergått en stor för-

ändring. Allt är friskt och grönt. Aprikos- och päronträd ha redan blommat. Hvetet lofvar god skörd.

Det är långfredag, det såg jag nyss i almanackan. *"Om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena; men om det dör, så bär det mycken frukt."* Gud vare lof — det föll i jorden och det bär mycken frukt!

Missionsarbetet och krisen i Kina.

Då den senaste revolutionen utbröt i Kina, visade de båda stridande partierna sig ifriga att skydda utländingarnas lif och egendom, och proklamationer i detta syfte utfärdades af de lokala myndigheterna. Under krisens utveckling inträdde emellertid förhållanden, som mångenstädes beröfvade dessa myndigheter deras makt, utan att någon ny myndighet med tillräckliga medel att upprätthålla ordningen trädde i deras ställe. Det är allmänt kändt, huru detta sakernas tillstånd gaf den sämre delen af befolkningen fria händer att röfva och plundra samt att flerstädes begå svårare våldsdåd. Detta bragte äfven på några platser missionärernas lif och egendom i fara.

Men oaktadt dessa för missionen ogynnsamma förhållanden har missionsarbetet i nästan alla delar af landet kunnat fortgå om än i mindre utsträckning, ty fastän en stor del af missionärerna nödgades lämna sina stationer, därtill förmådda antingen af de lokala myndigheterna eller af de utländska konsulerna, så hafva de infödda kristna församlingarna varit verksamma i utöfvandet af sin tjänst.

I norra Kina, som ju ligger våra intressen närmast, hafva flera missionärer kunnat förblifva på sina poster under hela denna tid af inre förvecklingar och strider. Här tänka vi särskildt på de arbetare, som tillhöra den kanadensiska presbyterianska missionen, af hvilka endast en för någon tid drog sig undan till kusten, samt på en del arbetare inom Kina-Inlandmissionen, som också stannade kvar på arbetsfältet.

Af de missionärer, som reste till kusten under den period af krisen, då mandschuerna ännu kämpade för bibehållandet af sin maktställning, hafva ett flertal redan återvändt till sitt arbete, och hade icke de västerländska makternas ministrar och konsuler under den senaste tiden så enstämmigt afrådt missionärerna, framförallt de kvinnliga, att återvända, så hade utan tvifvel alla eller nästan alla gått tillbaka, ty de kristna församlingarna begära att få missionärerna åter, och åstundan efter "Jesus-religionen" är starkare än förr hos folket i allmänhet.

Det ser ju ut, som om konsulernas farhågor beträffande ställningen i Kina snarare skulle hafva ökats än minskats under den sista tiden. Hvad är nu den egentliga anledningen härtill? Är det en ökad laglöshet bland befolkningen i det inre af Kina? Vi tro det icke, ty, frånsedt några delar af västra Kina, synes laglösheten vara i aftagande. Men det är något annat, som inträffat i Kina. Den kinesiska pressen är uppbragt öfver de "hårda och för Kina förödmjukande villkor", som de utländska makterna uppställa för de finansiella och politiska aftal, som kräfvas, för att den provisoriska regeringen i Peking skall kunna få fria händer att återställa ordningen i landet.

En naturlig följd häraf är, att den ifver, med hvilken man hitintills sökt skydda utländingarnas lif och egendom, betydligt svalnat, och att stämningen i landet gentemot dem börjat undergå en förändring till det sämre.

Flera tecken utvisa, att Kinas fredsälskande folk längtar efter att ett mera normalt och lugnt tillstånd än det nuvarande skall inträda. Måtte nu icke andra staters makt och penningeintressen lägga alltför svåra hinder i vägen för detta, ty då kommer nog äfven missionsarbetet att lida afbräck. Hitintills har mycket tydt på, att en ny tid dagas, att allmän religionsfrihet kommer att proklameras i Kina, och att enastående tillfällen skola erbjuda sig att med evangelium nå ännu oberörda delar af detta efter ljus och lif längtande folk. Det är därför af så mycket större vikt, att missionens vänner genom uthållig bön undanrödja de hinder, som "motståndaren" söker ställa i vägen för missionsarbetet vid detta tidsskede, så rikt på möjligheter för evangelii seger i Kina. Här hafva vi användning för Mat. 17: 20.

Det tillhör oss äfven att bedja Gud för myndigheterna i Kina, särskildt för dem, som nu skola föra igenom och sätta i kraft en statsförfattning för den nya republiken. Månne icke det är i öfverensstämmelse med evangelii bud (1 Tim. 2: 1—6)? De uppgifter, som Kinas ledande män nu hafva att lösa, äro så betydelsefulla för folkets framtid och svårigheterna för deras förverkligande så oerhörda, att dessa män väl behöfva stödjas af vår förbön i deras sträfvan att bevara Kinas integritet och återställa lagbunden ordning. Det unga Kinas idealer sätta lätt nationalkänslan i jäsning samt bringa de styrande i trångmål.

Det framgår af hvad nyligen timat, då man begärde finansministerns afrättande, emedan några provisionella låneaftal, som han träffat, ej föll publiken i smaken.

Skörden i Kina börjar vid denna tid, och det är att hoppas, att den skall medföra ett lugnande inflytande, samt att den hungersnöd, som länge härjat, särskildt i östra Kina, skall upphöra. Den insats, som den kristna missionen gjort för de af hungersnöden lidande, skall nog bidraga att öppna kinesernas ögon för skillnaden mellan missionens arbetare och de utländingar, som begagna den nuvarande situationen i Kina till egen fördel. Detta bör tagas med i räkningen, då det gäller att bedöma folkstämningen i Kina.

Från Chefoo skrifver fröken Maria Pettersson den 15 maj, att Hugo Linder lyckligen anländt till Pingyaohsien (beläget 8 à 9 sv. mil söder om Taiyuanfu). Hon omnämner vidare, att några missionärsfamiljer med barn nyligen rest tillbaka till sina stationer i Honan, att tågen mellan Hankow och Peking gå dag och natt, samt att missionär Trued skrifvit, det "allt var lugnt i Honanfu, och att han trodde, att hvem som helst nu kunde bo där". Doktor Friberg med familj vistades på Chikongshan. Mot röfvarband i trakten af Puchow ingrep regeringen

med kraft. Från Sinan hade bref ingått, att skolan där var i gång, samt att stormöte skulle hållas den 12 maj.

Maria Pettersson var gripen af hemlängtan till Sinan, ej minst sedan hennes kinesiske lärare sjuknat i feber. Hittills hade hon användt 6 timmar om dagen för att förkofra sig i språket.

Från hungersnödsdistriktet i Anhui.

Dagboksanteckningar.

Af *D. Landin.*

31 mars 1912. Först i dag har jag riktigt fått klart för mig, hvilken omfattning hungersnöden verkligen har i dessa trakter. Under mina ridturer till arbetsplatsen har jag ju nästan dagligen passerat döda, liggande vid vägkanten, men sådant är ju ej så ovanligt i Kina i synnerhet i tider, sådana som dessa, och jag antog, att de aflidna voro tiggare från andra trakter, som dött af hunger och umbäranden. Men de besök, som jag nu gjort i några tiotals hem i ett par byar häromkring, ha öfvertygat mig om, att det härskar nöd i vida större grad, än jag trott. De mest nödlidande synas icke offentligen begära hjälp utan söka draga sig fram så godt de kunna eller dö i sina hem. Huru länge nöden rådt i deras hem, vet jag ej, men hemmen syntes vara tomma på allt, som kunde säljas och förvandlas till pengar. T. o. m. dragarna ha måst säljas, hvadan på många ställen stora fält ligga oupplöjda. Soldaterna och nu senast röfvarna ha nog också hjälpt till att utplundra de stackars landtbrukarnes hem.

Hvad de nödlidande äta, fingo vi ock se prof på, och för våra ögon var det föga aptitligt. Det var en gröngul deg, bestående af *bark af alm, hveteagnar och ogräs* från de nu gröna hvetefälten, allt sönderhackadt och sammanknådadt. Af denna deg kokas eller bakas kakor. Öfverallt ser man kvinnor och barn samla ogräs, nyutspruckna löf från träden samt musslor ur floder och kanaler, allt till föda. Det är klart, att dessa födoämnen icke kunna gifva mycken näring. Man ser också på arbetarne här, att de hafva ytterst ringa styrka.

Vi omgåfvos naturligtvis af en mängd tiggare, isynnerhet barn. En stackars gosse som såg särskildt ömkansvärd ut, berättade oss gråtande, att hans moder dött kvällen förut, och att hän nu var lämnad ensam. Vi lofvade hjälpa honom.

1 april. Ett telegram från Shanghai kallade en af oss 3 "nödhjälpsarbetare" att genast resa ned dit. En engelsktalande kines fick resa. Han medtog en liten 3—4 års flicka, som han köpt af en nödlidande familj för omkring 2 kr. Uppklädd i snygga kläder såg hon riktigt treflig ut. Skilsmässan blef smärtsammare för föräldrarna, än jag föreställt mig. Flickan tröstade vi med hvetebrödsskifvor, af hvilka hon tycktes kunna äta hur många som helst. Den föräldralöse gossen kom idag och fick hela kläder samt ett par skålar ris. Han blef som förvandlad och lämnade oss sjungande.

2 april. Några af de soldater, som utgöra vår "lifvakt", voro i dag ute för att "slåss" med röfvare i en närgränsande by. Tidt och tätt höra vi om öfverfall af röfvare, och det är ganska troligt, att, om vi ej hade dessa soldater, omkr. 20 till antalet, våra upplag af säd och kopparkash skulle locka hit dem. Nu lyckades de gripa en af röfvarna. — Dagligen inkomma nya arbetslag, hvilka af fruktan för oroligheter ej vågat komma förut. Vi vänta denna vecka tusen män.

4 april. I dag ha vi varit sysselsatta med aflastning och hemtransport af en vagnslast ris. Järnvägsvagnen, där jag hade min plats, var omringad af tiggare, som med "hungriga" blickar betraktade hvarje rissäck. De plockade noggrant upp hvarje riskorn, som föll ned, och somliga åto upp dem råa, men, då de stundom äfven togo, där de ej hade rättighet att taga, måste jag visa bort dem. Äfven arbetarna passade på tillfället och stulo ej så litet. En sådan tjuf grep jag på bar gärning. Han fick lämna ifrån sig, hvad han smusslat undan.

5 april. Har i dag utdelat hela det förråd af ris och bönkakor, vi fingo igår. Arbetarna äro så svaga och ovana vid att bära rissäckar, att stundom 4—5 man måste bära en enda säck. Det tar därför en rundlig tid att utdela säd och pengar till några 10-tal arbetslag. — Flera nya sådana ha inkommit. Men ehuru de, 50 och 50, samtidigt börjat vandringen hit, händer det, att då de inkomma, 5—10 fattas, som icke förmått hålla ut. Jag påminner mig en stackare, som kom ett par dagar efter de andra. Han förmådde knappast röra sig. Huruvida han under den 4—5 mil långa vandringen fått någon mat alls, vet jag ej. Han hade gått flera dagar.

6 april. Åter en sändning af ris och bönkakor. Vi höllo sträng vakt utmed vägen, ty vi misstänkte, att transportarbetarna, som utgöras af fattiga bönder eller tiggare, skulle öppna säckarna eller sönderbryta bönkakorna för att medtaga ris och kakstycken till sina hem. Och verkligen, tre blefvo gripna på bar gärning. Våra soldater bakbundo deras händer och fastbundo dem vid ett träd utanför det tempel, där vi bo. På aftonen lössläpptes de, och nu skänkte jag dem hvar sitt stycke bönkaka. Deras tacksamhet höll på att frampressa tårar i mina ögon. Kineserna skrämde dem med att de skulle skjutas, om de upprepade stölden.

Påskdagen 7 april. Ingen hvila, ingen helgdag för oss, 3 utländingar! Hundratals män vänta utanför templet att få sin lagstadgade lott af pengar och säd. De flesta ha tillbragt natten ute i det fria omkring sina upptända eldar. Många ha nog fått fasta 1—2 dagar, emedan vi ej haft säd att ge dem eller, sedan ris kommit, tid att dela ut den. Vi få arbeta hårdt och få högst liten tid till stillhet för oss själfva. Stundom börja kineserna komma, redan innan vi hunnit äta frukost, och äfven de öfriga måltiderna få vi "kasta" i oss. På kvällen måste jag afsluta dagens räkenskaper, och det tar tid, då man redan är uttröttad. Må Herren bevara oss! Vi behöfva väl i detta arbete styrka och kraft ofvanifrån. Sjukligheten bland arbetarna vid kanalen är ganska stor.

8 april. På grund af att vi i går delade ut nästan hela vårt förråd, har jag idag haft en hvilodag. Det har dock smärtat mig att nödgas säga, att jag intet haft att gifva. — Det första dödsfallet bland arbetarne inträffade i dag. Det var en arbetare från en ganska aflägsen plats, hvarför vi fingo ombesörja begrafningen, d. v. s. vi gåfvo arbetsledaren 500 kash (omkr. 1 kr.) för att köpa en matta och vira om den döde samt begrafva honom djupt nere i jorden. De öfverblifna pengarna skulle gifvas åt hans barn, som äro utan både far och mor. Den dödes arbetsbiljett skulle gifvas åt en annan, som härigenom fick tillfälle att förvärfva sitt lifsuppehälle. Den enes död, den andres bröd. Vi ha hört, att ett slags pest utbrutit bland de hungrande i en stad 3—4 mil härifrån. Sannerligen, Herren hemsöker hårdt detta folk. Må hans nådesafsikter vinnas och folkets hjärtan vändas till honom!

Strödda meddelanden.

Den 29 maj reste missionär August Berg via Sibirien till Kina. Vi bedja missionens vänner följa honom med sina förböner, att nåd och visdom må gifvas honom i denna kritiska tid för alla de viktiga och kräfvande uppgifter, som möta honom därute. Fru Augusta Berg stannar tillsvidare i hemlandet.

* * *

Från fältet har ingått underrättelse att missionär Malte Ringberg angripits af lindrig tyfus. Bedjen, att Herren må återställa honom och bevara våra bröders, Ringbergs, Landins, Olssons och Svenssons lif, utsatta som de äro för stor fara i arbetet bland de hungrande, där sjukdom och död härjar rundt omkring dem.

* * *

Bref från missionär Hugo Linder gifva vid handen, att han rest upp till fältet via Peking och Taiyuanfu. Som vi ha hört, att våra infödda kristna upptagit verksamheten öfver hela fältet, kommer br. Linders besök hos dem att bli dem till stor hjälp och uppmuntran. Följen honom med edra förböner!

* * *

Vi vilja fästa våra vänners uppmärksamhet på att verksamheten ej är nedlagd, såsom man på grund af förhållandena skulle kunna tro. Predikan, skolverksamhet och evangelistverksamhet har upptagits och bedrifves af våra kära trogna, infödda medhjälpare, ofta under stor uppoffring och försakelse.

* * *

Missionär och fru Blom torde redan befinna sig hos fru Bloms anhöriga i England. Underrättelserna från resan gifva vid handen, att den varit god.

* * *

Bref till missionär Aug. Berg böra adresseras: c/o China Inland Mission, Shanghai, China. Till *alla* öfriga missionssyskon i Kina är adressen: c/o China Inland Mission, Tungshen t'au, Chefoo, N. China.

* * *

Genom förbiseende har i föregående n:r af denna tidning (sid. 78) fröken Agnes Forsberg ej blifvit omnämnd bland de missionärer, som anlände till hemlandet under mars månad detta år.

Axplock från S. M. K:s 25:te årsmöte.

Det är med hjärtan, som öfverflöda af tacksamhet mot Gud, som vi se tillbaka på dessa missionens högtidsdagar. Vi fingo i sanning förnimma, att Herren var midt ibland oss.

En särskild prägel erhöll f. ö. detta årsmöte därigenom att så många af våra älskade missionssyskon voro hemma, liksom att icke få af våra kära ombud och andra vänner till missionen hade infunnit sig.

Det egentliga årsmötet hölls först på eftermiddagen Kristi himmelsfärdsdag. Men högtiden tog sin början redan aftonen förut, då en stor skara missionsvänner samlats på Hushållsskolan, 19 Västra Trädgårdsgatan. Vid detta tillfälle hälsades de sist anlända missionssyskonen välkomna, och flera telegram, innehållande dyrbara minnesord, upplästes, äfvensom en hälsning från missionsvänner i Finland.

Herr Joh. Hedengren, som valdes att såsom ordförande leda aftonens möte, gaf med några hjärtliga ord uttryck åt, hvad nog alla kände, då han talade om saknaden af missionens förlidet år hemkallade sekreterare, *Josef Holmgren*, samt till Herren frambar ett *tack* för allt hvad denne broder hade varit för missionen.

Sedan revisionsberättelsen blifvit uppläst och däri föreslagen ansvarsfrihet beviljats, valdes revisorer för det ingångna räkenskapsåret och fattades beslut om afsändande af ett hälsningstelegram till i Kina varande missionssyskon.

Därefter berättade några af de systrar, som senast anländt från fältet, om arbetet därute, frambärande flera uppmuntrande och trosstärkande vittnesbörd om huru Herrens verk går fram bland Kinas folk. Med bön och tacksägelse för hvad Herren gjort, afslutades denna dyrbara afton.

Kristi himmelsfärdsdag höllos missionsföredrag i tre gudstjänstlokaler i hufvudstaden.

I den gemensamma middagen på Hushållsskolan deltogo omkring 130 personer, och efter densamma höllos korta anföranden af ingeniör *K. G. Magnusson*, öfverstelöjtnant *H. Dillner* och kyrkoherde *G. Willén*.

Kl. 6 samlades man i K. F. U. M:s stora hörsal, som med anledning af högtiden blifvit prydd med svenska flaggor och stora kinesiska inskriptioner på rödt siden, s. k. skriftrullar, hvilka samtliga voro kärleksgåfvor till våra missionärer från de kristna i Kina.

Missionens ordförande, missionär *E. Folke*, hälsade de närvarande välkomna samt erinrade efter uppläsande af Ps. 100 om alla de anledningar, som funnos att tacka och lofva Herren för hans stora nåd under år, som gått. Han hade kallat till delaktighet i sitt rådslut och i sitt frälsningsverk en liten skara af sina ringa tjänare och tjänarinnor och genom dem fört fram sin sak i hednavärlden samt där uttagit ett folk åt sig, sitt namn till ära.

Ytterligare anlända telegram upplästes, alla vittnande om, att vänner i olika delar af landet voro med i bön och lof.

Uppe på plattformen hade de hemmavarande missionärerna tagit plats. Icke färre än 30 vistades för tillfället i hemlandet. Efter inledningsföredraget blefvo alla af missionär August Berg föreställda för de församlade, och angafs året för hvars och ens utsändande. Det var en gripande syn att se denna skara af Jesu Kristi vittnen, som därute i Kina arbetat, lidit, bedit, kämpat, för Herrens sak vågat sina lif och genom hans nåd fått föra icke få af Kinas söner och döttrar från hedniskt mörker, synd och förnedring till ljus, lif, frihet och rättfärdighet. Den gick ock tydligen från hjärtat, den sång, som efteråt af de församlade uppstämdes: "Förtröttas ej, du lilla kämpaskara!" (168 i Uppåt).

Missionär *Natanael Högman* talade därefter om tjänandets glädje, själfutgifvandets glädje, lydnadens glädje, bönens glädje och helighetens glädje, belysande sitt föredrag med berättelser från missionsfältet. Man kunde icke annat än uppfyllas med lof och pris till Gud då man hörde om det varma, innerliga bönelif, som utmärker många af de infödda evangelisterna och medarbetarna, och om huru Gud kommer deras enfaldiga barnatro till mötes särskildt vid botandet af sjuka.

Af rektor *Joh. Rinman* gjordes nu ett kort utdrag ur 25-årsberättelsen, hvilken på grund af högtiden hade utgifvits i form af en särskild broschyr under rubrik *"Hvad Gud har gjort"* (Återblick på Svenska Missionens i Kina 25-åriga verksamhet).* Fyra totalintryck hade talaren erhållit vid genomläsandet af de trosstärkande vittnesbörd, som nämnda broschyr innehåller: 1) Gud hade förberedt verket och beslutat denna mission. 2) Gud hade utvalt sina vittnen. 3) Gud hade utsändt sina tjänare. 4) Gud hade uppfyllt sina löften.

Missionär *Robert Bergling*, som just på Kristi himmelsfärdsdag för 20 år sedan också haft tillfälle att tala till en missionsförsamling, då för att säga farväl, innan han första gången utgick till Kina, ville, med tanke på den kommande tiden och det kommande arbetet därute, liksom å den treenige Gudens vägnar ställa den frågan till de församlade: *"Hvem vill vara vårt budskap?"* När en jordisk konung framställer en begäran till sitt folk om budbärare, räknas det som en stor ära att få gå åstad. Men konungars Konung möter icke alltid samma villighet hos sitt folk, när han frågar, hvem som vill blifva hans budbärare och gå ut till de tallösa skaror, hvilka sitta i mörker och omedvetet längta efter ljus och frid. Oerhördt rika tillfällen erbjödes just nu i Kina att förkunna evangelii glada budskap, tillfällen, hvilka, om de icke toges i akt, sannolikt aldrig skulle återkomma. Hvar funnos budbärare villiga att gå? Och hvar funnos de, som ville hjälpa dem att gå? Tal. hade haft bref från en folkskollärarinna, som efter åhörande af ett missionsföredrag tydligt förnummit Guds kallelse till henne att gå ut på missionsfältet. Hon hölls dock ännu tillbaka af en studieskuld. En gammal tjänarinna, hvilken talaren också lärt känna, hade under 20—30 års sträfsamt arbete samlat en liten förmögenhet på 10,000 kr., och nu ville hon ställa räntan af denna summa till Herrens förfogande för att därigenom till hälften underhålla en missionär. Missionen behöfver många vänner med samma sinne.

Så följde af missionär *Andrew Ericson* en synnerligt målande och liffull skildring af missionsarbetet i Kina, särskildt det viktiga bokspridningsarbetet. Man tyckte sig vara därute, man hörde, man såg, och man fröjdades. Där fanns hunger efter sanningens ord, efter det lefvandegörande ordet hos snart sagdt alla klasser, bland köpmännen, bland den landtbrukande befolkningen, bland den studerande ungdomen, bland soldaterna. Nu gällde det för Guds folk att skyndsamt komma de hungrande till mötes med lifvets bröd, ty alltför många finnas, som söka räcka dem stenar i stället för bröd, som göra allt för att sprida västerns otroslitteratur och materialistiska åskådningar. Man liksom hörde, under det den unge missionären talade, smärteropet från Jesu eget hjärta: "Skörden är mycken, men arbetarne äro få!" *"Bön och förbön"*, så slutade föredraget, "äro världsöfvervinnandets hemlighet. Vi kunna icke göra något utan *Guds kraft*, och vi få aldrig Guds kraft utan bön och förbön. Må Gud därför göra oss trogna i förbönen, göra oss till bedjare efter sitt eget sinne!"

Af missionär *August Berg* hölls afslutningsföredrag. Talaren ville på denna missionens silfverbröllopsdag få resa en minnessten. Öfverst på densamma skulle dessa ord ristas: "Icke oss, icke oss, Herre, utan åt *ditt* namn gif äran för din nåds och för din sannings skull." Men sedan ville han ock på den minnesstenen hafva allas deras namn inristade, hvilka i kärlek och förbön understödt missionen. Låtom oss, så föllo orden, tacka Gud för dessa *våra andliga fäder*. Och låtom oss tacka Gud för *barnen* till dessa våra andliga fäder, för skaran af våra missionsarbetare, de hemmavarande och dem, som äro ute på fältet! Låtom oss tacka Gud för missionens *barnbarn*, för de kristna därute af den första generationen, men äfven för missionens *barnbarns barn*, de infödda kristna i den andra generationen, af hvilka finnes en icke så liten skara. Och låtom oss äfven tacka Gud för missionens *barnbarns barnbarn*, de kristna af den tredje generationen, ty äfven sådana kunna uppvisas.

Det hade under dessa missionens högtidsdagar "blåst sunnanvind". Från alla delar af landet hade kära missionsvänner infunnit sig eller ock på annat sätt visat, att de voro med. Och med tanke på

---

* Erhålles till ett pris af 50 öre på S. M. K:s expedition, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

dessa ville talaren tillämpa Apg. 28: 15: "*Han såg bröderna och fattade mod.*» Kanske skulle missionen få fira sitt guldbröllop från samma plattform. Då skulle en bautasten resas och på den inristas samma ord, som ristats på dagens minnessten: "*Ebenezer* — Allt härintill har Herren hulpit" — och "*Jehovah Jireh* — Han skall ock hädanefter förse."

Förvisso hade flertalet af de församlade den känslan, då de denna afton skildes åt: "Voro icke våra hjärtan brinnande? Herren har varit på detta rum, och vi hafva skådat något af hans härlighet."

Men ännu återstod litet af högtiden. Följande f. m. gjordes en utfärd till *Barnens hem* vid Dufbo. Det var också nu en stor skara missionsvänner, som hörsammat inbjudningen, och Herren gaf vackert väder, något som bidrog att förhöja glädjen. Hur ståtligt såg ej Barnens hem ut, där det i närheten af det gamla kära Missionshemmet reste sig bland de nyutslagna löfträden! Och hur inbjudande och trefligt var det ej därinne! Ett långt frukostbord, prydt med blommor och grönt, stod dukadt i den rymliga matsalen. Snart var också kaffe- och tédrickningen i full gång under lifligt samspråk mellan de nyanlända gästerna och de många värdarna och värdinnorna, ty så vilja vi kalla de i Hemmen boende missionärerna.

Snart kunde man ock samlas till bön och sång. Missionär Aug. Berg hälsade alla välkomna, uppläste ankomna telegram samt verser, som af syster Maria Pettersson i Chefoo hade skrifvits med anledning af 25-årsjubileet.

Af dr *Henrik Berg* hölls därpå ett kort föredrag, hvari han framhöll det stora behofvet för S. M. K. af en *läkaremissionär* samt möjligheten till detta önskemåls realiserande. Talaren ansåg, att en fond borde bildas och af densamma en viss summa utgå för hvarje år till någon ung troende medicine studerande, som af Gud kände sig kallad till läkaremissionär men själf saknade medel till utbildning.

Efter det lifliga och varmhjärtade föredragets slut samlades de hemmavarande missionärerna och sjöngo en sång på kinesiska, hvarefter ordet lämnades fritt åt ombud och öfriga gäster.

Till sist samlades alla utanför på gården till gruppfotografering. Och hur den lyckades, framgår af bilden på sid. 1.

Tyvärr medgaf icke tiden, som ämnadt var, de besökande att göra en grundligare "husesyn" i Barnens hem, denna minnesvård af Guds trofasthet och ömma omvårdnad om de små, hvilkas föräldrar för Jesu skull lämna hem och fädernesland för att i fjärran hednaland söka göra frälsningens budskap kändt.

Tiden till uppbrott var inne, och härmed var också S. M. K:s 25:te årshögtid afslutad. Men säkert vilja alla deltagarna i densamma instämma i ett yttrande, som på vägen till stationen fälldes af ett bland de kära ombuden: "Det har varit en helig eld, som brunnit dessa dagar, eld utan rök." Ja, vår Gud skall hafva äran för allt!

Koh peh.

Berättelse för våra unga missionsvänner.

Koh peh bodde i ett rum för sig i ett stort och oregelbundet byggt kinesiskt hus i staden Chinchow. Han kom och gick bland sina grannar, och så långt ett kinesiskt samhälles invecklade förhållanden medgåvo, skötte han sina egna affärer och var sin egen rådgivare.

Vissa dagar lämnade han redan tidigt på morgonen sin bostad för att med bärstång och korgar begiva sig till en korsväg utanför södra stadsporten. Dit kom lantfolket in från byarna i den svala morgonen med sina bördor av söt potatis och väntade vid vägkanten på sina kunder, medan ännu daggen glittrade på de omgivande risfälten. Efter mycket disputerande och köpslående fyllde gamle Koh peh sina korgar och återvände sedan till staden, bärande en börda av ända till 80 skålpund över sina breda skuldror. År av umbärande och daglig möda hade nämligen ej förmått bryta hans krafter.

Sedan han intagit en torftig frukost, gick han ut för att sälja sin potatis och ropa ut den från hus till hus längs de smala gatorna och trånga gårdarna, och ju längre han gick, dess lättare blev hans börda. Kvinnorna, som kommo ut till sina dörrar för att köpa, visste, att om Koh peh ej lät pruta med sig, gav han dock alltid full vikt, att märkena på hans betsman voro riktiga, och att han aldrig använde något knep för att med en fintlig rörelse på betsmanet låta korgen synas tyngre, än den var. Koh pehs yttre människa vittnade om tröghet men välvilja under en sträv yta. Hans huvud var stort, och pannan låg i djupa veck. De få återstående hårstråna på hans hjässa voro sammandragna till något, som liknade en nedhängande fläta, knappt stor nog att kunna förenas med den svarta snodd, som bildade avslutningen. Ögonen hade knappt några ögonbryn och voro nästan dolda under de tunga ögonlocken. Näsan var platt, och kinderna voro bruna och väderbitna som av torkat valnötsträ. Öronen voro stora, och munnen visade en lätt krökning under några spridda skäggstrån, alltför glesa att kallas mustascher. Nacken var skrumpen men senig och hade ett grått ärr.

Koh peh var lång för att vara Chinchow-man och gick något framåtböjd. Hans lemmar voro grova. De stora knogarna och det valkiga skinnet på händer och fötter vittnade om ett strängt arbete. Han var en tystlåten man med synbar oförmåga att giva uttryck åt sina tankar. Icke dess mindre hälsade folket hans sträva ansikte välkommet och lyssnade uppmärksamt till hans sparsamma ord. Hans dräkt, som var av grövsta slag, bestod av en blå bomullsjacka och korta, vida byxor.

När dagens arbete var slut, brukade den gamle mannen gå hem och laga sin aftonmåltid. Den enklaste kost var nog för hans behov. Några skadade potatisar, alltför små att tillfredsställa hans kunder, var allt vad han unnade sig själv till föda. Dessa potatisar tvättades hastigt och sattes på elden. Under det kokningen pågick, satt han helt nära spiseln och

underhöll elden med strå eller torra kvistar. Då och då lyfte han av trälocket från den stora grytan och rörde i det ångande vattnet. När potatisen var tillräckligt kokt, ställde han det drypande locket mot väggen, sköt skummet åt sidan och fyllde med en flink rörelse sin skål med varm potatis. Sedan satte han sig ned till sin ensliga aftonmåltid. När den var slutad och han sköljt sin skål och sina pinnar, sopade han omsorgsfullt jordgolvet. Nu kom turen till tobaken, den enda lyx, han bestod sig.

Med uttryckslöst ansikte satt den gamle mannen där och rullade långsamt av gult papper en "fidibuss", som han tände och lät ligga och ryka, under det han stack fingrarna i en pung, tog en nypa tobak och stoppade den i sin långa bambupipa. Med en stark pust blåste han sedan på den rykande pappersrullen, så att det blev en låga, tände sin pipa, släckte därpå genast rullen och lät den ligga och glöda såsom förut. Sedan han dragit två, tre bloss, knackade han ur askan mot en sten och grep ännu en gång i tobakspungen. Först när den tidsödande kinesiska tobaksrökningen var till ända, började han tänka på andra saker.

När dörren till den kringvandrande månglarens rum var reglad för natten, överräknades med yttersta noggrannhet dagens förvärv. Det fanns en låda under sängen, i vilken Koh peh alltid nedlade en viss procent av dagens inkomst, hur ringa den än var. Denna låda var hans helgedom; den inneslöt i sig hans avgud.

Det var ett oförlikneligt ögonblick, då dagens mödor voro överståndna och träkistan drogs fram ur sitt gömställe samt öppnades. När resultatet av den gamle mannens arbete tog gestalt inför hans ögon i form av glänsande silvermynt, som han med välbehag rullade mellan sina fingrar, greps han av en obeskrivlig förtjusning. Den slitna lådan, det torftiga rummet, all möda och alla förluster, år av växlingar och ekonomiskt betryck — allt glömdes inför denna glädje. Detta var alltid ett ögonblick, uppfyllt av stilla hänförelse. Under dagens långa timmar av släp och möda såg Koh peh alltid framåt mot denna stund. I förökandet av sina silvermynt fann han en ersättning för de gångna årens besvär och försakelser. För att få se antalet av dessa mynt växa hade den ensamme arbetaren strävat och icke unnat sig själv tillräckligt med föda och kläder. Denna stund utgjorde en droppe av berusande sötma i bottnen av hans vardagslivs bägare.

Sådant var Koh pehs liv i armod och möda under långa, enformiga år, till dess hans hår blivit vitare än silvermynten i hans skrin. Han hade redan hunnit till sextiotalet, då besynnerliga rykten började sprida sig bland grannarna. Barbarer hade kommit till staden, vilka talade om ett liv efter detta och manade alla att tro på "den allsmäktige Guden", som tronade i höjden. Det var högst besynnerligt och säkert icke något gott. Hade icke alla kineser i det heliga ediktet blivit varnade för främmande läror?

Koh peh skulle snart komma i beröring med den nya läran. Han led av en sjukdom, som ofta besvärade honom, och så sökte han till sist den utländska läkarens råd. Barbaren var så förunderligt vänlig, och behandlingen gjorde honom gott. I sjukhusets kapell fick han höra ord, som grepo hans hjärta; han önskade nästan, att de vore sanning. Det fanns ju även andra där, Chinchow-bor såsom han själv, vilka förstodo dessa ord och kunde förklara dem. Men hur kunde en, som ej var läskunnig, som "icke kunde skilja mellan ett skrivtecken och en spik", disputera med andra i religion?

Den gamle mannen fann hälsa för både kropp och själ i sjukhuset. Ljus uppgick i hans mörka själ; den otillgängliga, hårda naturen vaknade till liv; en ny kärlek genomträngde hans varelse. Koh peh blev en förändrad människa. Det fårade ansiktet var sig i det yttre likt, men ett nytt ljus framstrålade däri, och de som brukade köpa hans varor, började känna skillnaden på hans sätt att köpslå. "Han är gammal", menade de, "och de gamla bli mildare med åren".

Med tiden blev Koh peh upptagen i Kristi församling. Han skötte sitt arbete såsom förut men fann mindre glädje i kistan under bädden. Allt efter som de nya intressena upptogo hans tid, utträngdes de gamla. En bok — ty han höll nu på att lära sig läsa — upptog många av hans lediga stunder, och om kvällarne satt han och stavade på en sång, därvid pekande med sitt knotiga finger.

Bröderna i västra gatukapellet funno en uppriktig ande under den skrovliga ytan. Koh peh visste icke mycket men levde i överensstämmelse med vad han visste. Han hade ett sunt omdöme, och det var tyngd i hans få ord. Med tiden blev han ock vald att bekläda en Äldstes heliga ämbete.

Det var rörande att vid invigningen se den gamle mannen stå framför församlingen. Den ännu resliga gestalten, det stora huvudet, det väderbitna ansiktet, den värdiga minen — allt var vältaligt nog. Den okonstlade rörelsen med de tjocka, bruna händerna, lagda i kors över bröstet, vittnade om en hängivenhet, som icke var mindre verklig, därför att den ej stod att läsa i de orörliga anletsdragen. Ödmjukt och allvarligt avgåvos löftena, och det enfaldiga hjärtat kastade sig på Kristus för att få kraft att bära det nya ansvaret. Det fårade ansiktet böjdes ned, då församlingen reste sig för att bedja, och denna högtidliga akt nere på jorden beseglades i himmelen.

Såsom förr talade Koh peh ej mycket, men på sitt ödmjuka sätt tjänade han i församlingen. Ingen hade reda på de strider, som utkämpades i hans själ. Åren gingo, och för dem, som kände honom, syntes hans fel mer och mer försvinna. Den naturliga hårdheten i hans karaktär gav fasthet åt hans tro; misstänksamheten förbyttes till en vänlig försiktighet, hans motsträvighet till tålamod, hans kärlek till sig själv till en djup, stilla kärlek till Kristus. I fråga om hans största svaghet, den brinnande girighet, som genomträngt hans liv, visade sig den skönaste förändringen. Vinstbegäret hade blivit allt mindre starkt, allt eftersom Koh peh tillväxt i nåden. Men visst är, att det kostat honom mången hård kamp i det tysta att övervinna det.

En dag kom den infödde pastorn vid Västra

gatans kapell på besök till en vän i Chinchow, medförande ett budskap från Koh peh.

"Koh peh vill", sade han, "giva sina besparingar till Guds verk, och han har bett mig tala med dig om saken".

"Till vad ändamål vill han giva penningarna?" frågade den andre. "Det vill han, du skall säga", svarade pastorn.

"Varför icke giva dem till de fattiga?" genmälde vännen. "Säkert kan den gamle mannen, som levat så sparsamt och gått så tarvligt klädd, inte ha mycket att skänka bort."

"Jag tror inte, att Koh peh skulle samtycka därtill."

"Vore det då inte bäst att lämna frågan oavgjord så länge? Koh peh är ju över 80 år. Borde han ej behålla sina besparingar i händelse av sjukdom eller andra behov? Han kan ju, då han ej har några släktingar, testamentera, vad han har kvar, till församlingen."

"Jag fruktar, att han ej vill gå in därpå, men jag skall be honom taga i övervägande, vad du sagt."

Dagen därpå återkom pastorn med den underrättelsen, att Koh peh beslutat sig för att genast giva bort sina pengar.

"Men vad skall han göra, om han icke mer kan arbeta?"

"Han säger, att Gud skall vårda sig om honom såsom i det förflutna, och att ännu är han stark och kan förtjäna sitt uppehälle."

"Nå, jag förmodar, att det ej är någon stor summa. Och naturligtvis får den gamle mannen disponera över den, som han behagar."

"Den belöper sig på 600 dollar", yttrade pastorn.

"600 dollar"! utropade den andre, full av förvåning. "Vem kunde tänka, att Koh peh hade så mycket?"

"Ja, han ser mycket fattig ut, men han har arbetat strängt hela sitt liv och icke kostat på sig något. Penningen har varit hans avgud, och nu vill han göra sig av med den."

"Har han verkligen beslutat att nu skiljas vid alla sina pengar?" frågade vännen, nästan överväldigad av denna tanke.

"Ja, det är hans fasta beslut. 'Frälsaren', sade han, 'gav allt för mig, och det minsta, jag kan göra, är att giva något i gengäld åt honom, som så har älskat mig'."

Jesu kärlek hade övervunnit den hårda naturen. Ett helt livs skatter blevo lagda vid Jesu fötter.

Det blev ett uppehåll i samtalet. Ingen av de båda vännerna kunde säga något. De tyckte sig se den gamle tystlåtne mannen med sitt allvarliga ansikte, sina knotiga fingrar, sina slitna kläder och bara fötter. Men de slöa dragen syntes dem förklarade. Den kantiga, otympliga kroppen och varje tråd i den enkla dräkten vittnade om *honom*, vars kärlek kan förvandla allt mänskligt slagg till guld.

Kinas kvinnor.

Ett intressant tidstecken, skrifver missionär J. Olsson, är *den nyvaknade kvinnorörelsen* i Kina. Kvinnoslafveriet har nog genom den fått sin dödsstöt. Efter hvad jag hört, skall det hädanefter beläggas med straff att ha kvinnliga slafvar. Vidare står allmän rösträtt på kvinnornas program. De fordra t. o. m. att själfva blifva valbara till officiella befattningar. En dam, som uppvaktat de ledande männen, lär ha yttrat, att kommer rösträtt att nekas dem, så ämna de hålla efter herrarna med bomber. Tydligen ord och inga visor! Kvinnoemancipationen har äfven tagit sig uttryck på annat sätt. I Canton dog en af de högre officerarna. Hans hustru fordrade helt enkelt att få öfvertaga mannens befattning. Enär somliga gillade förslaget, ledde det till allvarliga svårigheter, som resulterade i att några personer skötos och flera sårades.

Ur Svenska Missionsförbundets årsberättelse för dess 34:de verksamhetsår, 1911.

Rörande den yttre missionen skrifves: Arbetet på Svenska Missionsförbundets vidsträckta fält utomlands har äfven under det flydda året blifvit på ett rikt sätt välsignadt. Intresset för denna verksamhet är alltjämt i stigande. Aldrig har det saknats personliga krafter, som velat offra sig i missionens tjänst. Icke heller ha vi saknat medel till deras utsändande och underhåll. Herren har rikligen försett. I Svenska Missionsförbundets tjänst stå för närvarande icke mindre än 136 missionärer och 208 infödda arbetare.

Svenska Missionsförbundet verkar i Kongo, i Centralkina, i Ost-Turkestan, i Kaukasien samt i Ryssland. Verksamhet bland sjömän bedrifves i ett par hamnar i England.

I Kongo är missionsstationernas antal 9 och utstationernas 177. 19 manliga och 22 kvinnliga missionärer voro den 1 jan. 1912 i verksamhet på fältet. De infödda medhjälparne äro 142. Församlingarna hafva under året ökats med 302 nya medlemmar. Hvardags- och söndagsskolorna hade tillsammans 5,721 lärjungar.

I Centralkina utföres arbetet på 7 missionsstationer med 34 utstationer af 35 missionärer med öfver 80 infödda medhjälpare. På 6 af stationerna hafva 108 blifvit döpta, och på samma stationer utgjorde kommunikanterna vid årets slut 963. I öfver 30 skolor undervisas inemot 900 elever.

I Ost-Turkestan har befolkningens gamla, fanatiska motstånd mot evangelium börjat gifva vika. Det finnes icke så få bland de infödda, som med uppmärksamhet lyssna till Guds ord, och som vågat bekänna sin tro på Kristus.

Såväl från Kaukasien som från Ryssland höras glädjande underrättelser.

Herrens verk går framåt, och därför må vi prisa Herren.

Familjenotis.

Vi ha härmed glädjen meddela, att Herren den 30 april gaf oss en välskapad son, hvilken vi gifvit namnet *Nils* Gunnar. Både moder och barn befinna sig väl, och vi prisa Herren för hans stora godhet mot oss.

Chefoo den 2 maj 1912.

Hildur och Rikard Anderson.

Redovisning

för till Svenska Missionen i Kina influtna hungersnödsmedel under maj 1912.

Skolbarn i Örebro gm M. S., kr. 13: 50; L. J., Stensbo, Pålsboda, kr. 13; M. N., Gäfle, kr. 20; L. M. F.-gruppen, Örebro gm S. V. kr. 25; S. T., Sthlm, kr. 10; F. J., Beateberg, Moholm, kr. 10; A. A., Rosefors, Skara, kr. 25; Ruda ungdomsförening gm I. B., Doverstorp, kr. 25; E. B., Sthlm, kr. 5; »13» gm A. T., Helsingborg, kr. 5; A. W. gm I. F., Gbg, kr. 5; F. A. S. gm d:o, kr. 5; M. E. gm d:o, kr. 10; N. P. gm d:o, kr. 10; C. B. gm d:o kr. 2; S. B. gm d:o, kr. 1; H. gm d:o, kr. o: 50; Onämnd gm d:o, kr. 5; R. gm d:o, kr. 1; O. v. S. gm d:o, kr. 10; E. V. gm d:o, kr. 1; M. gm d:o, kr. 10; M. K. gm L. U., kr. 5; L. U., kr. 5; A. A., Änge, kr. 5; Missionsföreningen i Hofva gm H. B., kr. 25; Lärarinna och barn i småskolan gm d:o, kr. 4; Några enskilda Jesu vänner gm d:o, kr. 13; Vänner i Törneryd och Asarum gm J. J., Asarum, kr. 15: 82; L., Sköfde, gm O. C., kr. 5; Onämnd, Sköfde, gm d:o, kr. 5; Fr. en kaffefäst i Torsby gm P. A., Sköfde, kr. 25; A. S., Ekedal, kr. 5; A. A., Sköfde, gm O. C., kr. 5; Tånga ungdomsförening gm C. P., Rögle, kr. 26; Onämnd gm J. S., Malmö, kr. 125; W. D., kr. 6: 50; Vänner i Köping gm A. H., kr. 3; Missionsvänner i Ystad gm S. L., kr. 10; G. H., Undersåker, kr. 10; A. E., Hålland, gm G. H., kr. 6: 50; Efterskörd fr. L. M. F., Sthlm, kr. 1; Onämnd gm F. M., Glemmingebro, kr. 30; E. P., Sthlm, kr. 10; K., Sköfde, gm O. C. kr. 5; S. J. gm d:o, kr. 2; Kollekt vid gudstjänst i Skolhuset, Ursviken, gm O. Å., kr. 47: 35; Vänner i Hålland gm J. Å., kr. 15; V-r i G-t gm E. O., Gäddede, kr. 15; gm S. A., Simonsryd, Kyrketorp, kr. 13; Skolbarn vid Bårsta skola gm L. P., Södertelje, kr. 3; V. F., Södertelje gm d:o, kr. 1; C. N. H., Viken, kr. 30; K. F. U. K., Luleå, gm E. B., kr. 2: 50; Kollekt i Barkeryd gm I. A., kr. 8; Medlemmar i Jönköping af L. M. F. samt några andra vänner gm A. A., Jkpg, kr. 100; En missionsvän gm K. S., Norrköping, kr. 20; »Extra insamling» gm L. M. F. gm d:o, kr. 70; De ungas syförening gm E. H., Bro, Vestkinde, kr. 50; Enskilda gm d:o, kr. 29: 50; M. K., Askaremåla, Misterhult, kr. 23; Gm R. B., Filipstad, kr. 5; H. E., Össjö, kr. 10; »Extra insamling» af L. M. F. gm K. S., Norrköping, kr. 9; Kollekt vid en bibelstund i Grimstorp, gm H. B., Hofva, kr. 16, L. P. och andra vänner gm d:o, kr. 14; A. B. gm I. F., Göteborg, kr. 3; Missionsvän gm d:o, kr. 5; Onämnd, kr. 2; »En Herrens gäldenär» gm F. P., kr. 25; Gm E. L., kr. 27; M. Ö., Innervik, kr. 5; Missionsvänner i Kramfors gm J. V. och C. H., kr. 50; Insamling i Halls skola gm H. och F. kr. 26; A. M. i B. gm A. A., Jkpg, kr. 5; Böns arbetsförening i Östervallskog gm E. O. K., kr. 40; Onämnda gm d:o, kr 3; Syföreningen på Backen, Umeå, gm O. A., Västerhiske, Umeå, kr. 50; M. N., Gäfle, kr. 20; M. R., Malmö, kr. 40; N. H., Hörle, kr. 11; »Tacksamma föräldrar», kr. 20; Offerdals kristl. ungdomsförening gm B. E., kr. 25; E. H., kr. 15; En skolklass gm L. M., Örebro, kr. 5; E. H., Bro, Västkinde, kr. 2; Es. 58: 10, kr. 10. S:a kr. 1,435: 17.

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Kommittéen för Svenska Missionen i Kina.

Redovisning

för influtna gåfvor till Barnens hem

under april och maj månader 1912. 20 kr. af A. & L. S., Sthlm; 10 kr. af T. L., d:o; 15 kr. af M. K., Misterhult; 5 kr. af A. D., Sthlm; 5 tjog ägg från F. M., Glemmingebro; Apelsiner af A. K., H. N. och E. H., Sthlm; Fyra böckor af E. B., Sthlm, nämligen Vintersol 1904, The message of the cross, by mrs Penn Lewis, C. H. Spurgeon, his life and ministry, by J. Pape, One hundred years, short history of the Church missionary society; 5 st. krukväxter af M. S., Sthlm; Chokolad af K. W., Sthlm; G. Starbäck: Berättelser ur svenska historien, 11 band, af A. H., Dufbo; Karameller af T. L., Sthlm; Från syföreningen i Landskrona: En broderad kudde, en barnfilt samt sex virkade lavoirunderlägg af Ch. H.; Ett duss. servietter af B. G.; Ett duss. servietter af O. N.; 5 st. virkade lavoirunderlägg af I. S.; Två små lysdukar af K. H.; En barnfilt från L. Ö., Helsingborg; En rökt skinka af J. v. H., Sthlm; En orgel samt en pianostol med öfverkast af O. & E. B., Sthlm; 4 st. desertskedar, 6 st. teskedar samt ½ duss handdukar af onämnd, Vara.

Med. D:r Henrik Berg, Drottninggatan 85, Stockholm, bestrider godhetsfullt utan ersättning läkarvården vid missionens hem i Dufbo.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under Maj månad 1912.

N:o		Kr.	Ö.
638.	Från Norderö: »Ett löfte till Gud» gm A. O.	10:	—
639.	A. O., Norderö	5:	—
640.	Systerföreningen »Liljan» gm K. L., Vadstena	75:	—
642.	I. F., Sthlm	100:	—
643.	E. B., Sthlm	5:	—
645.	L. U., Sthlm	25:	—
646.	Undersåkers mfg gm J. Å., Hålland	50:	—
647.	Kollekt i Karlsborg gm A. D.	25:	—
648.	D:o i Sjötorp gm E. J.	20:	—
649.	Gerdas sparbössa	9:	85
650.	Oskars d:o	14:	02
651.	Onämnd, Ängaryd, Tranås, gm K. B.	10:	—
652.	Insamling vid syförening hos fru S., Skärfsta, gm E. G.	19:	50
653.	L. P. J., Skärstad	50:	—
654.	Ett litet blad i Pappas Kina-Krans» fr. J. H., Norrköping	15:	—
655.	Sköfde mfg, till O. Carléns underhåll gm P. A. O.	50:	—
656.	H. S., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll, gm E. P.	5:	—
657.	Kollekt i Ödeshög gm J. W.	50:	—
658.	Insaml. på listor inom Näfvelsjö församling gm C. O.	3:	30
659.	Tackoffer från G. J., Mariestad	20:	—
661.	Vikaryds syförening gm N. D., Vikaryd, Alingsås	75:	—
662.	S. St., Sthlm, till missionärernas utresor	100:	—
663.	M. K., Askaremåla, Misterhult	35:	—
664.	Lindes fruntimmers arbetsförening gm C. C.	70:	—
665.	Syföreningen »Hoppet» gm M. L., Helsingfors	100:	—
666.	E. Å., Linköping	200:	—
667.	Ur sparbössan vid söndagsskolan, Sibyllegatan, Sthlm	3:	50
668.	»Ett tackoffer» från F. P., Björklinge	5:	—
669.	Sparbössemedel från S. J. gm E. G., Skärfsta, Sollefteå	2:	85
670.	Från en missionsvän gm C. A., Vadstena	100:	—
673.	F. B., Sthlm, till missionshemmet	25:	—
	Transport	1,278:	02

		Kr. Ö.	
	Transport	1,278: 02	
674.	Knarsta syförening gm A. S., St. Mellösa	30: —	
675.	St. Mellösa syförening gm d:o	30: —	
676.	H. L., Sthlm	5: —	
677.	Öresföreningen, Leufsta bruk, gm A. P.	17: —	
678.	H. B., Sthlm	10: —	
679.	Simtuna syförening gm A. H.	100: —	
680.	Kinakretsen, Skellefteå: »Jubileumsoffer» fr. K. R. kr. 5, L. B. kr. 1: 25, B. S. kr. 5, S. L. kr. 3, C. Ö. kr. 1, T. F., Säfvenäs kr. 6: 02, J. R. S. kr. 15, —:— kr. 2, A. & E. L. kr. 5, J. B. kr. 5: 60, —:— kr. 10, A. & W. E. kr. 5, E. E. kr. 2, —:— kr. 14: 13, H. S., Kåge, kr. 10 gm S. N., Skellefteå	90: —	
681.	Kinakretsen, Umeå, gm A. B.	25: —	
682.	Onämnd gm H. D., Karlsborg	50: —	
683.	Resebidrag från Mösteryd	3: —	
684.	Kollekt i Ingesarbe, Söderbärke	13: 30	
685.	Onämnd	1: —	
686.	A. T., Sthlm	1,000: —	
687.	B. A. D.	20: —	
688.	»Sjömansmor», Baggböle, gm L. P.	1: —	
689.	Tackoffer från A. & W. E.	5: —	
692.	Rom. 15: 10—13	300: —	
693.	N. P. gm F. P.	5: —	
694.	»Herrens tionde»	10: —	
695.	E. & J. H., Lanna, Hidingebro	50: —	
698.	»Min Gud skall efter sin rikedom fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus»	50: —	
699.	Kollekt. i Djursholm gm H. G.	50: —	
700.	H. G.	25: —	
701.	Lärare i söndagsskolan i Brummerska skolan gm E. H.	40: —	
702.	T. H., Sthlm	20: —	
703.	E. H., Sthlm	25: —	
704.	Kristliga ungdomsföreningen »Liljan», Frösön, gm A. P., Genvalla	25: —	
708.	Missionsföreningen i Husqvarna gm S. S.	40: —	
709.	E. L.	2: 65	
710.	Missionsvänner i Skarfsjö gm E. W.	18: —	
712.	Holsby mfg gm A. J., Solvik, Holsby brunn	30: —	
713.	»Blanka pengar & 1-öringar» fr. O. & H. K., Lund	10: —	
715.	S. L. S., Sthlm	25: —	
716.	H. D., Karlsborg, gm K. G. M.	100: —	
718.	I. L., Skellefteå, gm S. N.	5: —	
719.	A. E., Skellefteå, gm d:o	5: —	
721.	Kollekt i Sulegång gm H. H., Kristdala	3: 85	
722.	D:o i Galltorp gm J. S. S., Högsjö	4: 60	
723.	D:o i Skeppsta gm J. E., Nerikes-Täby	2: 22	
724.	Resebidrag gm K. O., Wallersta, Kumla	10: —	
725.	D:o från onämnd gm A. H.	4: —	3,538: 64

Särskilda ändamål:

641.	A. de B., Sthm, till Chi Chong-hsioh's underhåll	75: —	
644.	A. T., Helsingborg, till Liu-Pan-shi's underhåll	25: —	
660.	Kollekt i Björnö, till verksamheten i Sinan, gm M. H.	10: —	
671.	A. H., Köping, till barnens hem	10: —	
672.	F. B., Sthlm, till d:o	25: —	
690.	»Tackoffer från en lidande vän», till d:o gm S. N., Skellefteå	10: —	
	Transport	155 —	3,538: 64

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	155 —	3,538: 64
691.	A. B., Umeå, & S. N., Skellefteå, till Kao's underhåll	100: —	
696.	H. B., Sthlm, till utbildning af läkare	10: —	
697.	L. U., Sthlm, till d:o	5: —	
705.	Skärstads norra gummeförening, till Peng Sin-Sin's underhåll gm I. S., Säby	50: —	
706.	E. & J. T., Randsfjord, till underhåll af evangelist på V. Westers station	100: —	
707.	Syföreningens för S. M. K. sparbössa, Sthlm, till två bibelkvinnors underhåll	175: —	
711.	»Välsigne han», till tre gossars underhåll	150: —	
714.	P. E. V., Sthlm, till Chong Hsio-hai's underhåll	20: —	
717.	K. G. M., Sthlm, till Iang Loh-sui's & Ching-heo-juen's underhåll	50: —	
720.	J. B., Ljungby, till barnens hem	5: —	820: —

Summa under maj månad kr.	4,358: 64
Under jan. & april månader »	31,938: 55
Under jan. & maj månader »	36,297: 19

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Såsom en fader förbarmar sig öfver barnen, så förbarmar sig Herren öfver dem som frukta honom.

Ps. 103: 13.

Hvad Gud har gjort.

Återblick på Svenska Missionens i Kina 25-åriga verksamhet

är titeln på en 25-årsberättelse, som missionen utgaf till årsmötet. Bokens titel angifver tydligt innehållet, som skildrar Herrens nådefulla ledning vid S. M. K:s uppkomst och utveckling intill närvarande tid. Framställningen är ägnad att skänka både undervisning och glädje åt en hvar, som fröjdas öfver att följa Herrens fotspår i händelsernas gång. Utstyrseln är tilltalande. Priset 50 öre. Boken erhålles genom rekvisition från expeditionen.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 5—10 augusti med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11, Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1912.